

“Hem vist les orelles al llop”

“Quan tots hem assumit la realitat, hem vist la millor versió del Girona. Veig l'equip en una línia que m'agrada molt”

“Els xiulets a Montilivi són la meva pitjor experiència com a futbolista; me n'he intentat amagar fins ara per no fer més mal”

Ningú va ser capaç d'aturar les expectatives. Em sento responsable de no haver frenat l'eufòria de l'estiu

Crec que tothom pot entendre que, sent d'aquí, rebre unes crítiques tan assenyalades és difícil de digerir

Venim del darrere i ens hem tret la pressió del màxim favorit. Veig difícil que almenys no fem el 'play-off' d'ascens

Àlex Granell Nogué (Girona, 2/8/1988) parla obertament per primera vegada dels xiulets que va rebre a Montilivi i que tant de mal li van fer, tot i que no per penedir-se d'haver decidit continuar. El capità del Girona veu l'equip en bona predisposició de lluitar per l'ascens, un cop assumida l'exigència de la segona A, i està convençut que com a mínim faran el play-off d'ascens.

Han trobat el camí que tant ha costat trobar?

Sí, estic convençut que estem en el camí, en la línia que tant buscàvem i que perseguíem des del primer dia. Ens ha costat més del compte, segurament per molts factors, però ara sí que veig l'equip en una línia que m'agrada molt. Estem mentalitzats del que tenim al davant i transmetem coses molt positives durant la setmana, i també en els partits; la qual cosa ens està ajudant a engrescar tant l'afició com també, i en primer lloc, a nosaltres mateixos.

Tot era qüestió de jugar amb més agressivitat i intensitat?

El talent crec que l'hem tingut sempre. Les capacitats futbolístiques són innegables. També hem viscut la realitat que no hi ha gaires diferències entre els jugadors i els equips que juguem a segona A. Les diferències són mínimes, però sí que hem vist i hem palpat que, si no t'hi apliques amb una intensitat i una energia màximes, no tens cap possibilitat per més pressupost i qualitat que hi hagi. Quan hem estat capaços d'igualar, o almenys de jugar amb un ritme i una intensitat més elevats, lligat també amb el fet d'haver recordat com es competeix a la segona divisió, hem trobat la millor versió del Girona.

Diu que les diferències són mínimes, però el pressupost del Girona està molt disparat respecte al de la resta.

Sí, pel que fa a pressupostos, evidentment el Girona és el número 1. Però és una lliçó. I, de fet, no cal mirar més enllà. En el meu primer any al Girona érem el tercer o el quart equip amb el pressupost més baix, i vam acabar tercers amb 82 punts. Ens ha de servir a tots per relativitzar el tema dels pressupostos, per saber que es poden fitxar jugadors molt i molt contrastats, però que després hem de ser capaços entre tots que vinguin al Girona i que tinguin el rendiment que s'espera d'ells, i aquesta és la part més difícil.

Per què va costar tant? La intensitat i l'agressivitat, dos dels conceptes més repetits, tampoc són una fórmula màgica.

La voluntat de jugar amb intensitat i agressivitat l'hem tingut sempre. Al final, és que les cames i el cap vagin en consonància amb el que requereix la competició. I al principi jo crec que hem viscut un període de molts dubtes i també de moltes expectatives. Crec que haver pensat que el camí de retorn a la primera divisió havia de ser relativament fàcil ens ha fet molt mal a tots. I ningú ha estat capaç d'aturar això des d'un bon principi. Jo me'n sento responsable per no haver estat capaç de recordar com costava jugar a segona A i que era prou difícil guanyar cada partit, per no haver sabut frenar aquesta eufòria desmesurada, pensant que tornàriem a primera sense haver-nos d'esforçar-nos com mereix la competició.

El fre era més del cap o de les cames?

Per mi, que el cap estigui bé és fonamental. Després, o almenys a mi em passa, el cap dona l'energia a les cames. Quan hem vist un Girona amb molta necessitat, veient que les possibilitats de tornar a la màxima categoria s'estaven allunyant de veritat, crec que tots els futbolistes hem fet un pas endavant i hem demostrat que no volem llençar una temporada, sinó redreçar aquesta situació per complir l'objectiu d'arribar al tram final de lliga amb possibilitats. I després veurem si s'aconsegueix o no, però almenys lluitar de ple dret amb els altres rivals, que crec que estem en el camí per aconseguir-ho.

El mateix Cárcel ha reconegut que es van equivocar amb les expectatives a l'estiu. Ho assumeixen també al vestidor?

Sí, és una cosa que he sentit des de les primeres derrotes, que constantment estàvem vivint amb una sensació de fracàs i de decepció. Això passava perquè tots ens pensàvem que sumàriem victòria rere victòria i gairebé sense suar. Quan tots hem assumit la realitat i el que costa, hem vist la millor versió del Girona. Però jo sí que tinc la sensació que quan el Girona era capaç de fer un partit notable, això era el normal. I quan no es podia, un drama. Jugar amb aquestes expectatives és un aprenentatge de vida bestial, però pel que fa al rendiment és molt difícil que un es pugui sentir bé.

Unzué ja va dir en la seva presentació que l'ascens era l'objectiu. I a cada fitxatge hi havia instal·lat aquest discurs, que Martí ha canviat. Ara, el famós partit a partit.

Fèiem molts números, molts càlculs i hipòtesis que no t'aportaven res. Ara sabem que el nostre gran objectiu és competir bé el diumenge. I això ens ho ha inculcat molt el mister. Hi haurà factors que determinaran guanyar, empatar o perdre, però s'ha de competir sempre bé, cada dia, en els entrenaments i els partits. I quan hem estat capaços de fer això, el Girona no perd. Guanyar o no ja depèn de l'encert, al Girona li costa perdre, o no regala partits com sí que havíem fet anteriorment.

També van canviar molt les expectatives de l'afició. Molt més públic des del primer dia que en l'anterior etapa a segona, però molt més exigent i impacient. Com digeria els xiulets?

Per mi va ser el pitjor moment. Com a gironí, com a jugador format al planter del club, com a persona que he intentat sempre ser proper, educat i responsable, veure que se'm podia fer una crítica tan evident com uns xiulets a l'estadi, per mi va ser la pitjor experiència com a futbolista. Me n'he intentat amagar perquè no em fes mal, ni a mi ni a la gent més propera a mi, però ara que crec que ja és una cosa del passat i que em sento amb una confiança que feia temps que no sentia, però amb la mateixa responsabilitat de sempre, crec que en puc parlar obertament. Crec que és coherent i que tothom pot entendre que per a una persona que és d'aquí i que,

s'ho creuran o no, ha fet esforços per continuar al Girona, rebre unes crítiques tan assenyalades és difícil de digerir.

Ho atribueix al fet que hi ha part de l'afició molt recent?

La memòria en el futbol la tenen alguns, o la tenim alguns, però el rendiment immediat és el que ho jutja tot. Això ho comparteixo i estic a favor que es jutgi el rendiment d'un futbolista. Entenc que algú pogués estar descontent amb el rendiment de l'equip i d'alguns jugadors en particular, però manifestar-ho en forma de xiulets, a mi em sembla passar una mica la barrera. Perquè crec que així no s'ajuda ni a un jugador ni a un equip, sinó que es fa més mal i la ferida es fa més gran, fins a un punt difícil d'arreglar.

Queda clar que els senten, els xiulets.

Se senten, sí. Els moments d'eufòria se senten i t'ajuden, i els moments de crítica se senten i t'afecten.

Diu que va ser el seu pitjor moment. Com per penedir-se d'haver-se quedat?

No, mai de la vida. La decisió era molt madurada. Ho tenia clar des del principi. Soc molt del Girona. La primera samarreta que em posen és la del Girona, i això està per sobre de tot. El meu amor per aquest club va molt més enllà d'un mal dia. Em sento molt feliç de ser el capità del Girona, amb una responsabilitat que m'agrada assumir, i la decisió és la més encertada que he pres mai.

Potser per això els xiulets fan més mal?

Com a soci i aficionat em sobta que els gironins xiulem o critiquem gent de casa. Gent noble, treballadora, responsable que, si tenen un mal dia, són els primers que ho passen malament. No som jugadors de pas. Ho tenim tot aquí. Per això per mi es fa més difícil d'entendre, no que es critiqui, sinó que s'evidenciï amb xiulets a la gent de casa. Quan l'altre dia vaig veure l'ovació a en Gerard [Gumbau], em vaig sentir agraït i molt identificat amb l'afició que valora l'esforç d'un jugador, i encara més si és de casa. Si no cuidem els de casa, tot es complica una mica més.

Com ha viscut tants mesos els efectes de no tenir un pivot més defensiu a la plantilla i tot el debat que ha generat?

Crec que s'ha volgut substituir la figura d'en Pere, i això va més enllà de si hi ha un pivot defensiu. De fet, en Pere jugava més de 8 i jo més de 6, per l'arrencada que té ell. Amb en Gerard som d'un perfil més similar, sense diferenciar tant entre la funció més defensiva i més creativa. Ara crec que és el nostre millor moment i ens complementem bé. Crec que tot era dgut al fet que, amb els mals resultats, tothom recordava una figura així per la marxa d'en Pere, que per mi és la pitjor baixa de totes perquè, a part de ser un amic, em sembla un jugador insubstituïble.

Dos esquerrans al doble pivot no és habitual. Condiciona el joc?

No, no condiciona. Li hauríeu de preguntar més a en Gerard, que juga més a la part dreta, però crec que no. I sento que ara és el moment en què ens sentim més ben compenetrats i amb el temps hem generat una relació estreta.

Acaba venint Rivera, tot i que potser tampoc és el pivot defensiu per definició?

Té cames, és capaç d'agafar molt camp, roba... Per tant, sí que té condicions per jugar al davant de la defensa i ajudar molt, virtuts que també crec que té en Gerard. Potser no té l'energia visual que podíem veure a en Pere, com tampoc la tinc jo, però a Rivera sí que li veig més talent per robar pilotes que a altres companys.

Hi ha cinc equips a dalt, alguns de molt forts com ara el Saragossa i d'altres que s'han encallat. Quin punt a favor té el Girona?

Que ve des del darrere, d'haver-se tret la pressió de ser el màxim favorit, de veure la realitat de la segona A, i ara arribem amb molta embranzida. Hem vist les orelles al llop i ens hem vist lluny d'aconseguir l'objectiu. I ara em fa tota la sensació que el Girona, i així ho desitjo, arriba amb una inèrcia positiva que s'ha encomanat també a tota la gent que estima el Girona, i això ens portarà a viure alegries. No sé si tantes per acabar primers o segons, però veig molt difícil que el Girona almenys no disputi el play-off d'ascens. I després soc dels que pensa que tenim una plantilla molt i molt potent, que si en algun moment ha de demostrar la seva vàlua hauria de ser en una lliga de quatre partits.

El 'play-off' no s'escapa, doncs?

Queda molt i pot passar de tot, però veig el Girona fort, mentalitzat, amb un entrenador que viu amb molta intensitat i energia el dia a dia i que no ens permet relaxar-nos ni un moment. Pot ser que acabem no arribant ni al play-off, però això sí que seria un drama gros. Ara, una mica educat pel mister, penso en el dia a dia, en el que vindrà i en un futur estic convençut que, com a mínim, el Girona hauria de jugar el play-off.

Els tres últims visitants a Montilivi seran el Saragossa, l'Almeria i el Cadis. S'ha de veure com un avantatge?

Sens dubte. Però hi hem d'arribar amb la inèrcia que tenim ara. No podem fallar; segurament ja hem fallat prou. Ara hem de continuar sent solvents fora de casa i seguir amb la mateixa tònica de tota la temporada a Montilivi, que és un factor diferencial i ens està donant moltes alegries. I jugar contra els tres grans rivals en el tram final i a casa és un valor afegit. Si continuem amb la força que tenim ara i amb un públic tan entregat, segur que viurem jornades tan maques com la de l'Osca de fa quinze dies.

No han encadenat més de dues victòries. És un pas que falta?

És una dada que tinc molt entre cella i cella. Em sembla estrany. És veritat que ara estem en una dinàmica de no perdre, i aquest és una mica el gran canvi del Girona, que en un mal dia empata i en un bon dia guanya. Això és molt important. I crec que les tres victòries haurien d'estar a prop.

Stuani l'ha deixat de sorprendre?

És el futbolista més contrastat i el que transmet més coses positives a tothom. Pel que fa a l'entrega, al sacrifici, al compromís. És una gran sort tenir-lo, pels gols que fa, però sobretot pel que transmet en el dia a dia i per com ajuda els companys. Tots el mirem per veure com actua, i quan veiem que el millor actua amb la seva responsabilitat, la seva educació i el seu lideratge, els altres el seguim. Segurament és més bona persona que futbolista, i amb això ho dic tot.

Hi ha l'interrogant de què farà si hi ha 'play-off' i copa Amèrica. Què li diu el nas?

Ho desconec. Suposo que està centrat a intentar arribar a dalt de tot amb el Girona, com demostra amb el seu rendiment. I, si passés una cosa d'aquestes, desconec com ho afrontaria, o com ho afrontariem. Tant de bo que, si mai passa, el tinguem nosaltres, perquè, si no, perdriem el nostre millor jugador, que seria insubstituïble.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 27-02-2020, Pàgina 2

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1748009-hem-vist-les-orelles-al-llop.html>